

לע"נ
נתנאל בן
ציפורה
ושלמה
רפאל בן
אסתר
ת.נ.צ.ב.ה.

גליון

434

פרשת זשא-שבועות תשפ"ב

יאר ה' פניו אליך ויזונך (ו, כה)

יאר ה' פניו אליך - יראה לך פנים שוחקות, פנים
צהובות (רש"י)

כמה מרנינים הם אותם רגעים שאדם מרגיש שהקב"ה כביכול מחייך אליו - מראה לו פנים שוחקות, מראה לו כמה הוא אוהב אותו וכמה הוא משגיח עליו בכל פרט ופרט. להלן מספר עובדות הממחישות לנו קצת מהי 'הארת פנים' מן השמים.

* * *

מספר בעל המעשה: הרכב שברשותי משמש לדבר מצוה בלבד... כן, כן, כפי שאני מספר לכם - רכב למצוות. הוא אינו משמש לצרכי ביתי או כל דבר אחר, כי אם לשמח אנשים חולים ואנשים נזקקים, לשם כך אני נוסע מעיר לעיר דרך בתי חולים ועוד ועוד, עשייה של חסד. בני ביתי יודעים, כי הזמן היחיד שאני משתמש ברכב לשמח את משפחתי אלו ימי חול המועד, שאז הרכב מסור אך ורק להם, ואני מוציא אותם לאן שרק ירצו כדי לשמחם.

והנה ביום הראשון של חול המועד פסח, אני מגלה תקלה ברכב... הילדים התאכזבו ואף גם לי כאב הדבר... לאחר שהתייעצתי עם רב והוברר לי כי מותר לתקן את הרכב במועד, בנסיבות הקיימות. הודעתי לילדיי שיתפללו שהרכב יתוקן במהרה, ועוד בחול המועד יהיה לנו את הרכב להמשך החג.

בדקתי את מהות התקלה, והתברר כי הלך הגיר ברכב. בדקתי עלויות תיקון במוסך מקומי, ואמרו לי שמחיר החלפת גיר לחדש יעלה 18,000 שקלים!!! נבהלתי מהמחיר והתייעצתי עם חבר שמבין בתחום. הלה הציע לי להעביר את הרכב למוסך מורשה בירושלים שם יש סיכוי למחיר זול יותר באופן משמעותי וכן אחריות לתיקון. סמכתי על החבר ושלחתי את הרכב לתיקון במוסך החברה בירושלים.

כעבור יומיים התקשרו מהמוסך לבשר לי כי הרכב מוכן. עליתי ירושלימה לאסוף את הרכב בדחילו ורחימו, בתפילה שהתשלומים בכרטיס האשראי יעברו בשלום כאשר במקרה ולא, כבר הכנתי חבר עם כרטיס גיבוי להלוואה... ניגשתי לעמדת התשלום לבקש חשבונית. בחשבונית הופיע סכום

לתשלום: 0 ש"ח!!! הבנתי כי ישנה טעות וביקשתי מהמוסכניק שיאמר לי מה עלות התיקון.

אך אז הסביר לי המוסכניק את הנפלא מכל: "לאחרונה הגיעו לחברה שמייצרת את סוג הרכב שלי, תלונות רבות על הגיר, ולכן החליטה החברה לתת הוראה למוסכים המורשים מטעמם כי כל רכב שיגיע עם גיר תקול ועדיין לא עשה מאה וחמישים אלף קילומטר יחליפו לו את הגיר ללא כל חיוב...".

שמחתי שמחת חג גדולה ועצומה, הנה קיבלתי במתנה ח"י אלפים שקלים בחינם...

לקחתי את המפתחות בהתרגשות והנעתי את הרכב, אלא שכעת מתברר לי הדבר האמיתי: הרכב ביצע מאה ארבעים ותשע אלף ושש מאות שבעים ק"מ!! כלומר עוד שלוש מאות שלושים קילומטר הייתי מגיע למאה חמישים אלף, זאת אומרת - עוד יום אחד של טיול עם הילדים הייתי מפסיד את המתנה הנפלאה הזו...

ואני עוד שאלתי את עצמי מדוע התקלה הזו לא היתה יכולה לחכות עד אחרי חול המועד... הא... כי אחרי חול המועד הייתי בוכה על 18,000 ש"ח... ואילו כעת אני נותן תודה לבורא עולם על כל חסדיו הנגלים והנעלמים מעינינו!!!

יש לך 'חיוך' משמים גדול מזהה...

* * *

נביא עוד עובדה של 'הארת פנים', שסיפר אברך בעל המעשה: ילדי הקטן סובל משמיעה לקויה, ל"ע, ולצורך כך מרכיב הוא בקביעות על אזניו 'מכשיר שמיעה', וכך הולך הוא אל החיידר מדי יום ביומו.

עלות מכשיר יקר שכזה היא כעשר אלף ש"ח! הילד יודע שהוא צריך לשמור עליו היטב שלא יאבד! בכל פעם שנצרך להסירו בהיותו בתלמוד תורה, הוא מניחו במקום שמור ומיוחד בתיק האוכל שלו!

גם המלמדים והעוזרים שבחיידר עודכנו על כך, הם מקרבים את הילד במסירות, דואגים לשלמו, ושומרים היטב על המכשיר הקטן היקר שבאזניו, שלא ילך לאיבוד חלילה, ושיחזור בשלמות הביתה.

משהו דחוף יותר ויצא התיק החוצה. למותר לציין מה היה נשאר מן המכשיר העדין, אילו היה מתכבס במכונת הכביסה...

ראו הכל בחוש, את יד ד' הטובה ששמרה מכל משמר על שלימותו של המכשיר ע"מ להשיבו לבעליו בדרך מופלאה, בחסדו יתברך המשגיח בדקדוק על כל צרכי עמו ישראל [מתוך 'טיב הקהילה'] תמיד.

וְשָׂמוּ אֶת שְׁמוֹי עַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָנֹכִי

אֲבָרְכֵם (ו, כז)

כתיב (תהילים ז, יב) 'ואל זועם בכל יום'... מי מבטל? רבי

אבין בשם ר' אחא: ברכת כהנים מבטלת...

(ירושלמי סוטה פ"ט ה"ד)

שהכהנים בברכתן מבטלים הקללות הבאים בעולם...

(קרבן העדה, שם)

המכתב שמצא ר' פנחס בבוקרו של יום בתיבת הדואר, החסיר מלבו פעימה עוד לפני שפתח אותו. על המעטפה התנוסס לוגו בית המשפט המחוזי בעירו, ועצם הימצאות מכתב עם לוגו כזה - לא בישרה לו טובות...

הוא עלה הביתה, התיישב, ופתח את המעטפה. הוא החל לרוץ על פני השורות, ופניו החווירו כסיד... 12 עמודים של כתב תביעה מנומק, בנוגע למישהו שטוען שהוא חתם ערבות צד ג' עבור מישהו אחר. עורכי הדין שהגישו את התביעה עשו עבודת מחקר מאומצת, וטענו שבהכרח זה כתב ידו החתום על המסמך, ולכן הוא נתבע במיליוני שקלים, באמצע יום בהיר, באמצע החיים.

רעיתו הבחינה בסבר פניו המלבין בהדרגה, וחשה להגיש לו כוס מים. הוא כלל לא שתה, הוא לא הצליח לפתוח את שפתיו מעוצמת ההלם... אמנם הוא זכר כי היתה לו בעבר הרחוק מערכת יחסים עם אותו פלוני שנתבע, אך לא זכר את הפרטים לאשורם. כך או כך, את הערבות - ככל הזכור לו - לא חתם, ובוודאי שלא התכוון להיות ערב למיליוני שקלים - סכום אותו מעולם לא החזיק בין כפות ידיו...

בשעות הבאות, הסתובב ר' פנחס כסהרורי, כשמוחו ולבו אינם עמו. תחושה פנימית חזקה אמרה לו שהסתבך בדרך ללא מוצא. הוא כלל לא נחשב כאיש עסקים אמיד או קרוב לזה, מעודו הוא עמל לפרנסתו ותו לא. מהיכן נפלה עליו תביעה של מיליונים!?

מיהר ר' פנחס לשאול את רבו, לברר כיצד יוכל להינצל מהתביעה הנוראה שנפלה עליו ללא כל סיבה. בשעת ערב מאוחרת עלה לביתו של מרן הגאון רבי חיים קנייבסקי זצ"ל, וסיפר את כל הקורות אותו: על חייו שהתנהלו בשלווה, על התביעה המפתיעה שהתגלגלה עליו משום

והנה הגיעה עונת הקיץ, הילדים יצאו ל"בין הזמנים", כנהוג בכמה מקומות, והילד נשלח עם שאר חבריו לקייטנת בין הזמנים שהתקיימה בין כותלי התלמוד תורה. גם בקייטנה עודכנו כמובן המדריכים בבעיית השמיעה של הילד, ובצורך בשמירה הדוקה על מכשיר השמיעה הזעיר שעל אזניו.

ברם, בקייטנה כמו בקייטנה, השמירה רופפת מעט כידוע... והנה יום אחד חוזר הילד הקטן הביתה כשהוא ממרר בבכי על מכשיר השמיעה היקר שאבד ואיננו!

תיכף ומיד התגייסה כל המשפחה למבצע חיפוש נרחב, הם עברו שוב ושוב על כל תוואי הדרך שהלך הילד, חיפשו בכל רחבי הקייטנה, בפרוזדורים ובחצר הגדולה, לא השאירו אבן על אבן... אך לא מצאו את המכשיר היקר.

כך חלפה לה תקופת בין הזמנים, כשהמשפחה מצטערת מאוד על אובדן המכשיר היקר, ומתפללים להשי"ת להשיב להם את אבדתם. והנה החלה שנת הלימודים החדשה, וביום הראשון ללימודים לקחה האם את ילדה הקטן אל החיידר, ללוותו בדרכו אל הכיתה החדשה, ולחזקו לקראת השנה החדשה שבפתח.

בהיותם יחדיו בחיידר, חשבה האם אולי יש כאן לאחד הילדים תיק אוכל הדומה לתיקו של הבן שלה, ושמא, פן ואולי התחלפו להם התיקים הדומים, והמכשיר נמצא בתיק אוכל אחר...

היא שאלה את בנה, אם ידוע לו אולי על ילד נוסף בכיתה שיש לו תיק אוכל כמו שלו, והבן הצביע על חברו. כששאלה האם את אותו חבר, וביקשה הימנו להראות את התיק שלו, הוציא הלה ברוב חשיבות תיק אוכל חדש ויפה, ולאכזבתה של האם סיפר, שאכן בשנה שעברה היה לו תיק כזה הדומה לשל בנה, אבל לכבוד שנת הלימודים החדשה קנו לו תיק חדש ומהודר!

האם לא אמרה נואש, וחשבה שמן הראוי לנסות להתקשר אל אותה משפחה, ולבקשם לחפש בתיק האוכל הישן, אם הוא עדיין קיים... שמא נמצא שם המכשיר הקטן והיקר, שכן יתכן שהילדים החליפו ביניהם באותו יום בקייטנה את התיק...

כששמע האבא של החבר במה מדובר, החל לחפש בביתו אחר אותו 'תיק אוכל' ישן משנת הלימודים הקודמת... לאחר כמה בירורים וחיפושים נמצא התיק כשהוא זרוק בתחתית מיכל הכביסה המלוכלכת... הממתינה להיכנס אל תוך מכונת הכביסה. לאחר שהועלה התיק הישן מתוכי הר הכביסה, נפתח אחר כבוד תא אחר תא, ואכן לתדהמת הכל נמצא המכשיר האבוד כשהוא מונח בפינת התיק...

אמו של החבר סיפרה שכבר 4 פעמים היה אותו תיק אוכל בתוך מכונת הכביסה לצורך כיבוסו, ובכל פעם ברגע האחרון לפני הפעלת המכונה היתה צריכה לתחוב פנימה

מקום, ועל היותו אובד עצות ועשתונות לנוכח ההתפתחויות, כשאני יודע מה לעשות...

רבי חיים האזין לו בקשב, וכהרף עין פסק בשתי מילים: 'ברכת כהנים!'

לר' פנחס זה הספיק, המסר היה חד וברור. רבי חיים קובע, כי ההגנה הטובה עבורו, הדרך הרוחנית להינצל מהגזירה שנכפתה עליו - היא ברכת כהנים!

לא איחר ר' פנחס לקיים את ההוראה, ובהידור רב. מדי בוקר בבוקר, תוכלו לראות את ר' פנחס מדלג בין המניינים, אוסף לחיקו עוד ועוד ברכות כהנים. לפני שהוא יוצא לעבודתו מדי יום, הוא מחסן את עצמו בברכות כהנים רבות ככל שיוכל, בכולן הוא עומד ומאזין בקשב רב, מכון בכל מילה, ומקווה לטוב...

12 שנים (!!!) חלפו מאז מכתב התביעה הראשוני, ועדיין לא נרשמה כל התקדמות בתיק. פה התובע ביקש דחיה, כאן יצא בית המשפט לפגרה, ושוב הסתכסכו עורכי הדין בינם לבין עצמם. התביעה עודה מתגלגלת הלך ושוב, אך בשתיים עשרה השנים שחלפו - לא התקיים ולו דיון אחד, לא נרשמה כל התקדמות לרעתו של ר' פנחס!

ועד היום, מוסיף ר' פנחס להקפיד על החיסון היומי, אינו מפסיד אף יום ברכת כהנים, ומשתדל לשומעה כמה פעמים, בעיניים עצומות, בכוונה רצינית, בדבקות לזהות. הוא לא מוותר על ברכת כהנים, והברכה האלוקית - מוסיפה ללוותו ולהגן עליו מדי יום ביומו, כשכל יום הוא מתבשר על דחיה נוספת בתהליך, המקרבת את קץ התיק - ולו בשל הדחיות החוזרות ונשנות!

סיפור זה, אותו שמענו מר' פנחס בעצמו, הוא 'נס משפטי' שעודנו מתחולל, כל יום, כל שבוע, וכל חודש. ברכת כהנים מגינה עליו, שומרת על ר' פנחס מהתביעה. הוא שומע את ברכת הכהנים ומכוון אליה, והקדוש ברוך הוא מקיים הבטחתו 'ואני אברכם', ומגן עליו מפני התביעה המאיימת...

כי הכוח הזה טמון בברכת הכהנים, כפי שמגלה מדרש 'לקח טוב', שבברכת 'וישם לך שלום' טמונה הבטחה משמעותית: שאפילו אויבי האדם ישלימו עמו. מדהים! שלוש מילים בלבד, והן כוללות הבטחה לשלום אמת אפילו עם האויבים!

* * *

בית הכנסת הספרדי הגדול 'עטרת תורה', ברוקלין, ניו יורק. תפילת שחרית עומדת להתחיל, קהל המתפללים שגרתו לחלוטין, דבר לא יכול היה להכין אותם להפתעה המרעישה שתרחש בעוד דקות ספורות...

לפתע פתאום, נפתחה דלת בית הכנסת בידי קבוצת מקורבים שליוו את מרן הגאון רבי אהרן יהודה לייב שטיינמן זצ"ל. הרב שטיינמן שהה אז במסעו המפורסם בארצות הברית, והמתפללים היו מופתעים לראותו בא בהיכלם, בלי כל הכנה או הודעה מוקדמת.

יותר מכולם, ניצב מופתע רב בית הכנסת. הן רק אמש - בקבלת הפנים שנערכה, ניסה לזכות לראות את הרב שטיינמן ולו במבט חטוף, ולוואי והיה זוכה ללחוץ לו יד. ועתה - שפשף עיניו בתדהמה - הרי הרב שטיינמן כאן, עמו, בא להתפלל בהיכלו! לך - מי פילל ומי מילל!

עם סיום התפילה, ניגש הרב ללחוץ את ידו של האורח המכובד, וגם תמה: "במה זכינו שראש הישיבה יבוא להתפלל עימנו? הרי לא ידענו על בואו, וגם בית הכנסת הזה הוא ספרדי, ואינו מתפלל בנוסח המקובל אצלכם?!"

השיב לו הרב שטיינמן בפשטות: "הלא תדע, כי בבתי הכנסת בארץ ישראל, מברכים הכהנים את העם מדי יום ביומו. לעומת זאת, בחוץ לארץ, ברבים מבתי הכנסת האשכנזים אין הכהנים נושאים כפיהם מדי בוקר. אך אני איני יכול לוותר על הזכות הגדולה של ברכת כהנים - לפיכך, ביקשתי לברר היכן יש בית כנסת בו יברכו ברכת כהנים גם בתפילת שחרית של חול, ובאתי להתפלל כאן. כדי לזכות בזכות של 'ברכת כהנים' גם היום!"

מדהים! במשקפיים של גדולי הדור, גם יום אחד, יום אחד! - מסוכן מכדי להישאר בלי ההגנה של ברכת כהנים. נכון שהוא בניכר, ונכון שבמקומו הנוכחי אין מברכים מדי יום, אך הוא לא יכול לוותר. יתאמץ, יברר, יתפלל במקום עם נוסח שונה - ובלבד שגם היום יזכה בהגנה של ברכת כהנים!

אשרינו שזכינו, שיש לנו את ברכת כהנים מדי יום ביומו. הבה נקפיד באמת שלא להחמיצה אף יום, בשום מחיר. כדי שנהיה מוגנים ושמורים תמיד, ונפתח לנו את שערי השפע!

[מתוך 'פניני פרשת השבוע']

חג מתן תורה

טוֹב כִּי תוֹרַת פִּיךָ בְּמַאֲלְפֵי אֱהָב וְכֶסֶף

(תהילים קיט, עב)

המחשה למשיכה הרוחנית והמתיקות המדהימה שמוצאת הנפש היהודית בתורה הקדושה נראה במעשה הבא שסופר ע"י יהודי ניו יורקי בשם ר' אברהם ב. שיחי: "את נריה פגשתי ברכבת התחתית הניו יורקית, בדרכי לעוד יום עבודה אמריקאי. מאחר ואני מקפיד על לבוש יהודי מפואר... הכולל מגבעת, חליפה ארוכה וזקן ארוך... ניגשים אלי מידי פעם תיירים ישראלים ושואלים אותי כל מיני שאלות - כאילו תלוי לי שלט על הגב 'מודיעין לישראלים'..."

האמת שאני נהנה מהעניין, ובדרך כלל משתף פעולה, ומסביר להם על דרכי ההגעה למקומות שבקשו להגיע. למעשה, בהתחלה לא הכרתי את רוב המקומות שהתיירים הישראלים ביקשו להגיע, אבל עם הזמן ועם פתיחת מאות

מהמפחות שהתיירים נהגו להסתובב איתם בכיסם, ידעתי להסביר באופן מקצועי על דרכי ההגעה למקומות והאתרים, וגם קצת מעבר.

פה בארה"ב, אין את הריחוק היחסי שיש בין החילונים לדתיים כמו שיש בישראל. בשביל הישראלים המסתובבים עם תרמילים על הגב בינות למאות אלפי גויים, כל יהודי - הוא אחד משלהם, גם אם הוא חובש כיפה... ומאחר ואני אדם שבקי בהווי הישראלי ודובר עברית שוטפת - יוצא שאנחנו מדברים על הכול, פוליטיקה ישראלית, יהדות, תיירות, ועוד שלל נושאים ככל שמאפשר הזמן.

שונה מכולם היה נריה, בחור צעיר מאוד, שנחת בארה"ב מיד אחרי צבא, עם רעמת תלתלים על הראש. וכמו כולם הוא איבד את דרכו במטרופולין הגדולה, וכשראה אותי אורו עיניו, הוא ניגש אלי והתחיל לדבר בעברית - בלי אפילו לשאול אם אני מכיר את השפה...

הסברתי לו איך מגיעים לאן שהיה צריך, ולמזלו - הייתי בדרכי לאותו המקום, ככה שהיה לנו הרבה זמן לדבר. הוא סיפר לי על הטיולים שערך ברחבי ארה"ב ועל הרצון שלו להמשיך לטייל כאן, ואולי אפילו להשתקע בניו יורק. אך הייתה לו בעיה אחת - הוויזה שלו עמדה להיגמר ולא אישרו לו הארכה נוספת.

העליתי רעיון בספונטניות גמורה - אמרתי לו ש"אם הוא היה דתי הייתי יכול לעזור לו".

הוא שאל "איך?" והסברתי לו שאני יכול לנסות לסדר לו עבודה בתור רב... בישיבה, ואם הישיבה תכתוב לו מכתב רשמי שהם צריכים אותו בתור מחנך, הוא יוכל לקבל אשרת עבודה, ואולי גם גרין קארד.

נריה הסתכל עלי במבט חד ואמר: "אני מוכן להיות דתי בשביל זה, מעולם לא הייתה לי בעיה עם הדת ובטח לא עם חרדים".

"אין בעיה" אמרתי לו. החלפנו מספרי טלפון, הבטחתי לו שנהיה בקשר ונפרדנו.

לא שכחתי את נריה, ואחרי כמה ימים התקשרתי אליו וקבענו להיפגש. הוא הגיע להוט עם הרבה אנרגיות ואמר שחשב על זה והוא מוכן לנסות לחזור בתשובה 'בשביל הוויזה' כמובן.

אמרתי לו שיש ישיבה בעיירה מונסי שיכולה להתאים לו. ומאחר ואני בכל מקרה אמור לנסוע לשם, אני מוכן לקחת אותו. וכך מצאתי את עצמי נוהג לכיוון עיירת מונסי שם נמצאת הישיבה של החוזרים בתשובה, וברכבי, צעיר ישראלי עם רעמת תלתלים גדולה על ראשו.

למעשה, מצאתי את עצמי מחזיר בתשובה אדם שלא בדיוק מתכנן לחזור בתשובה, אלא רק חולם על וויזת עובד

בארה"ב. למען האמת זה לא הפריע לי, אמרתי לעצמי שגם אם הוא ישהה בישיבה כמה ימים וילמד קצת תורה - היה זה שכרי, לא ציפיתי ליותר.

הגענו לישיבה, הורדתי אותו מהרכב והכרתי לו את מנהל הישיבה - שאתו דיברתי בטלפון יום קודם ותיאמנו את ההגעה של נריה. המנהל שמח על עוד ישראלי שמצטרף לישיבה, ואני שמחתי על שהצלחתי להכניס בבחור חילוני לכמה ימים של תורה.

כעבור חמישה חודשים, הזדמנתי שוב לעיירת מונסי לרגל עסקי, ונזכרתי בבחור הישראלי ש'זרקתי באהבה' בישיבה לחוזרים בתשובה, ותהיתי מה נעשה עמו. נכנסתי לישיבה בדיוק כשהסתיימה תפילת מנחה ובהתרגשות קלה שאלתי בחור מזדמן אם הוא מכיר מישהו בשם נריה, הוא אמר שכן ושהוא בבית מדרש עדיין מתפלל - נכנסתי.

בפינת החדר אני רואה בחורצ'יק שניראה בחור ישיבה לכל דבר, מסופר קצוץ ויפה, עם חולצה מחויטת צחה כשלג ומכנס שחור אלגנטי [רק הסנדלים שהיו לו בעבר נשארו - זכר לימים ההם...], עומד ומתפלל בדביקות.

חיכיתי בסבלנות שיפסע לאחור, ואחרי כמה דקות הוא סיים את תפילתו תוך אמירת עושה שלום. הוא הרים את ראשו וראה אותי עומד מולו, חיך רחב מילא את פרצופו.

"אשרת עובד... הא - גרין קארד..." הוא אומר בחיך, "הערמת עלי!!! אבל העיקר שאני כאן בישיבה לומד תורה ועובד את השם - כבר לא רוצה להסתובב ולראות עולם. טוב לי תורת פיך מאלפי זהב וכסף".

פתחתי את פי בהלם, ובשנייה אחת הרגשתי צימאון עז למים כאילו הלכתי במדבר 40 שנה...

"מה? איך? למה?" עניתי בכבודות... "הייתי בטוח שאחרי יומיים תברח, ותמשיך לטייל מסביב לעולם, לא חלמתי שיצא ממך בן תורה כזה עם כיפה וזיפי זקן והכל...".

"האמת" הוא ענה, "גם אני חשבתי ככה. כשאמרתי לך שאין לי בעיה עם דתיים - קצת שיקרתי, לא היה לי סטיגמה טובה על הדת, בגלל החרדים שזורקים אבנים בארץ... וכל זה, אבל עבר יום, עברו יומיים, ונשארתי בישיבה, כי מצאתי עולם חדש ומופלא שלא הכרתי, ופשוט התמכרתי לאור הגדול הזה שנקרא תורה. היו לי כמה רגעי משבר, אבל התמודדתי ונלחמתי בהם, עד שקבעתי את מושבי בין דפי הגמרא... ומאז אני פה... לא זז מכאן לשום מקום!".

קמתי בהתרגשות והתחבקנו ממושכות, ידעתי שאני לא מחזיר בתשובה גדול - אם בכלל, אבל כשמתוך מאות אלפי אנשים שהסתובבו ברכבת התחתית ומתוכם קומץ ישראליים שניגשים לשאול שאלה אחת או שתיים, אם אחד מהם נשאב לעולם רוחני וטהור ועזב עולם של בילויים וטיולים ללא תכלית, כבר שווה הכל... [מתוך 'ברינה יקצורו']